

РЕШЕНИЕ

№ 7821

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12771** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. П., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия А45N32994 от 11.02.2024 г., срещу отказ за издаване на виза от 03.11.2025 г. издаден от Н. Х. Б. на длъжност Втори секретар, КДЛ А., Посолство на Република България в А., Република Турция по заявление за издаване на виза, подадено на 11.09.2025 г.

В жалбата са изложени съображения, че отказът е издаден в противоречие с процесуалния и материалния закон, както и че нарушава правото на личен живот на Х. П. по смисъла на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ, както и неговото право на свободно придвижване, регламентирано в чл. 2 на Протокол №4 към ЕКПЧ. Счита, че отказът е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че г-н П. е роден в България, където и живял до 2-годишна възраст. Напуснал е Република България като малолетен, заедно със семейството си и се е установил в Република Турция. Към момента на напускане, той е бил още дете и не е могъл да формира собствена воля къде иска да живее. Сега, вече пенсионер с пълнолетни деца, има право да заяви и реализира намерението си да се завърне за по-дълго в държавата, където е роден и да прекара спокойно старините си. Излага доводи, че намерението му да се установи в страната е ясно заявено, като се позовава на българското си потекло. Счита, че постановеният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се явява несъответен на прогласеното в чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот. В случая това право включва

възможността за завръщане в страната на произход, където лицето е родено и във връзка с изселването му, като законът дава правна възможност да получи пребиваване, при представяне на съответните документи, а в случая отказът ограничава упражняването на това право. Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. С подадена молба, чрез адв. Т. П. се поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разности.

С представени писмени бележки от 23.02.2025 г. жалбоподателят чрез адв. П. изразява становище, че е пенсионер, разполага със средства и има право свободно да избере къде да пътува, пребивава и дори да се установи да живее. В заявлението за издаване на виза е посочено, че два пъти е посещавал родното си място в Република България.

Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ), втори секретар в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция не взема становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от 11.09.2025 г. от Х. П., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: копие от граждански регистър; документ за идентичност на имената; Акт за раждане № 165 от 06.12.1949 г. издаден въз основа на записване в Регистър на ражданията на [населено място], общ. А., област Т.; копие на Договор за наем на недвижим имот, сключен на 05.08.2025 г. в [населено място]; Декларация, че месечната му пенсия ще се изплаща на територията на Република България и ще я използва за осигуряване на издръжката му при пребиваването му в Република България; свидетелство за съдимост.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено следното: „Представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ. Фиктивно представен адрес с цел получаване на пребиваване. Апликантът няма да живее на него.“

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците в Република България и Заповед № 17 от 28.07.2025г. на Посланика на Република България в [населено място], с която Н. Х. Б., КДЛ при Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Турция, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

В хода на съдебното производство по делото на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи по делото писменото становище, с което от ДАНС уведомяват, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като е изразено положително становище в националната визова информационна система, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплахата за националната ни сигурност.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от

АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Н. Х. Б., втори секретар, консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В цитираната точка е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран изводът, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република България.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D” е

абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

С оглед изложеното се прави извод, че отказът е немотивиран, като позоваващ се единствено на правната норма. Когато се постановява отказ за лицето трябва да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски и такива се претендират. Дължат се разноски в размер на 5,11 евро (10 лева) за държавна такса и 306,77 евро (600 лв.) възнаграждение за адвокат.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. П., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ национален паспорт серия А45N32994 от 11.02.2024 г., отказ за издаване на виза от 03.11.2025 г. издаден от Н. Х. Б. на длъжност Втори секретар, КДЛ А., Посолство на Република България в А., Република Турция по заявление за издаване на виза, подадено на 11.09.2025 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Х. П., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ национален паспорт серия А45N32994 от 11.02.2024г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Х. П., гражданка на Турция, разноски в размер на общо 311,88 евро (610 лв.)

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.